

L'últim cop d'ull

Un relat de: [petita sirena](#)

L'ÚLTIM COP D'ULL

- Quines vistes més meravelloses que es deuen observar des d'aquest balcó Sílvia, el mar de color cristall i les onades deixant al descobert infinitat de petxines. Com m'agradaria poder observar aquest món per darrera vegada i poder mirar-vos als ulls.
- Àvia, podries explicar-nos la història de com vas saber que arribaries al punt de no veure res, i com ho vas afrontar, sisplau, que l'Anna no ho sap.
- I tant, em plau que us hi interesseu. Seiem a la taula del menjador, perquè en qualsevol moment el pastís estarà a punt.
- Anna, quan jo tenia catorze anys, l'edat de la teva germana gran, vaig començar a no veure els objectes amb total nitidesa, i en dir-ho a la meva mare, em va dur al metge després de l'escola. Recordo que quan vam entrar a la consulta, el doctor em va ensenyar des de diferents distàncies moltes lletres. Les de més a prop les veia millor, però les de lluny m'era impossible distingir-les. Ell finalment ens va dir que havia de portar ulleres, i els meus pares, sense dubtar-ho, van estalviar per comprar-me'n unes.
- A l'escola vaig patir tota mena d'insults i de burles, i els amics que coneixia des de ben petits, em van deixar de banda, però en marxar de l'escola per treballar, vaig començar a fer noves amistats i vaig conèixer el vostre avi. Vaig estar portant ulleres fins als vint-i-set anys, a aquesta edat ja havia tingut les vostres tietes i va ser llavors quan em vaig adonar que la meva visió empitjorava. El vostre avi i jo vam anar a un metge que em va fer diverses proves, i en un parell de setmanes els resultats van estar a punt. Aquells catorze dies se'm van fer eterns i insuportables, ja que em temia el pitjor. Arribat el dia dels resultats, el doctor que ens havia atès ens explicà que tenia la malaltia d'Stagardt, i ens va dir que aniria perdent visió amb el pas del temps; a cada persona els danya de manera diferent, a alguns els perjudica ràpidament i acaben cecs molt aviat i a d'altres els afecta més tard i veuen mitjanament bé durant més temps. També ens va explicar que hi havia un cinquanta per cent de possibilitats que cada fill tingués aquesta malaltia, i així ha estat, la vostra tieta Eva també pateix la mateixa malaltia.

En saber que em quedaria cega, i no poder deduir quan succeiria, a l'avi i a mi ens hauria agradat viatjar per tot el món, per poder viure en dos anys tot el que hauria viscut en vint, però a causa de la nostra economia, no vam poder viatjar tot el que hauríem volgut. Així que em vaig haver de conformar en la visita a pobles costers de Catalunya i amb tenir tres fills meravellosos, que no és poc.

Al pare de les nenes que feia estona que escoltava la història rere la porta del menjador, se li inundaren els ulls de llàgrimes, i li'n començaren a lliscar un parell per la galta.

Se les netejà ràpidament i digué: -El pastís ja està fet mare, quan vulguis pots venir a bufar les espelmes.

- Les bufà

- Àvia, quin desig has demanat?

- He demanat que s'arribi a trobar un tractament per a la meva malaltia, per poder evitar que els nens i les nenes del món no hagin de patir el dolor de percebre que cada dia veuen pitjor.

Mireia García Crevillén

14 anys